

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Daggdroppar

Illustrerad Tidning för Barn och Ungdom

N:o 11.

Ett nummer den 1 och 15
i hvarje månad.

Göteborg, 1 Oktober 1890

Från 1 Maj till årets slut.
Pris: 2 kronor.

1:a årg.

Reseintryck för "Daggdroppar".

AF E. D. H.

Lilla Ulla var 13 år gammal och alltid glad, men sällan hade hon varit så glad som i dag, då hennes pappa lofvat henne att få följa med till Stockholm. Visst hade hon hört och läst åtskilligt om sitt lands hufvudstad, men att själf få se den, det hade hon aldrig kunnat drömma till. Och så hade ett ord undfallit pappa, att hon kanske skulle få se mera än Stockholm.

Det var nog lite påkostande för småsyskonen att ej få följa med, och Ulla, som höll så innerligt af sina små syskon, kände detta något grumla hennes egen glädje. Hon funderade mycket på, huru hon skulle kunna göra syskonen riktigt tillfreds, så att äfven de kunde glädjas åt hennes resa. En morgonstund i barnkammaren, då hon hade legat vaken en stund, hade hon något att meddela sina små syskon, som ännu lågo och sofvo. Hon kunde ej berga sig, till dess de af sig själfva vaknade. Ärendet var viktigt. Hon måste väcka dem. Så ruskar hon lille Hans, som låg närmast; ändtligen slår han upp sina blåa ögon.

"Hans, väck Maria, som ligger intill dig, ty jag har något viktigt att säga Er."

Sedan de små nu satt sig upp i sina sängar, sade Ulla:

"Skullen I icke tycka, att det vore roligt, om jag på min resa skrefve bref till Er och talade om allt, hvad jag får se?"

"Ack jo, då får du gärna resa, blott vi få bref."

Så löd svaret, och nu var saken klar mellan Ulla och hennes små syskon, och sedan fram på dagen kom man ytterligare öfverens om, att man skulle sända Ullas små bref till "Daggdroppar", för att där få läsa utdrag af dem, ty att läsa dem där, skulle bestämdt blifva allra roligast.

Och dessa små utdrag börja nu:

Det var en sådan vacker Julidag, att sommaren 1890 förr ej uppvisat maken. Lilla Ulla hade mycket tidigt på morgonen gått upp och fört undan gardinen för att se efter, om solen ville komma fram i dag. Och se, den kära solen sände alla sina strålar midt i Ullas ansikte och sade så vänligt: "goddag, goddag, jag är redan här" — och där satt den högt på himmelen och strålade så klart. O, hvad Ulla blef glad! Och så kläddes hon, och så fick hon gå med pappa till tåget. Där trängdes människor om hvarandra, alla sågo glada ut, men bestämdt ingen var så glad som lilla Ulla. Hon får sin plats vid ett fönster i kupén, och där skulle hon få se mycket nytt och vackert.

Inom 10 minuter pep tåget och var vid Partilled, nästa station intill Göteborg på väg till Stockholm. Ulla hade då under

E. D. H.

vägen sett den vackra Säfveån, som slingrade sig fram genom en vacker dalgång för att utfalla i Göta älf. Och vid Partilled tyckte hon det var så vackert: en stor, gammal herregård och nedanför utmed ån en åldrig kyrka, som söker liksom gömma sina skröpliga murar i trädens rika löfverk. Men ej länge fick Ulla se på. Där stodo två små Rättvikskullor, som sågo ut, som om de kommit direkte från Dalarne. De hade hört, att Ulla skulle komma med tåget och ville nu möta henne. Det var hennes snälla kusin Hilda och dennas goda väninna från Stockholm, som båda voro klädda i dessa trefliga dräkter. Den lifliga kusin Hilda hoppade af glädje, när hon fick se Ulla, och det kunde nu ej hjälpas med mindre, än att Ulla fick gå af tåget och hälsa på i Hildas hem, tills middagståget gick.

Till vänster från järnvägen upp under det höga barrskogsklädda berget låg detta täcka hem, en sommarvilla med stor inbjudande veranda. Här stod Hildas mamma och tog så vänligt emot de lyckliga; och gamla Brita ute vid spisen, hon anade, att fläskpannkaka var Ullas älsklingsrätt, och snart sprakade det ute i pannkakssmeten, så att det väckte matlust rundt omkring.

Forts.

Skogens hemligheter
Skizz af Utgifvaren.

Öfverjägmästare - bostället, byggdt i schweizerstil med rymlig veranda, hade fått sin plats på

en upphöjd öppen kulle inne i skogen. Det låg något ensligt, men förtjusande vackert. Framför boningshuset, icke långt därifrån, skar stranden af en insjö med en halfrund vik in på dess område, därigenom lämnande både skugga och vattningsställe för traktens stamvildt och fåglar. Den gamle öfverjägmästaren, hvars hela lif det var att ströfva omkring på sitt jaktområde och där hålla allt i ordning,

var en i ordets fulla betydelse rättskaffens och sträng man. Han höll tjufskyttar i skräck lika allvarligt, som han öfvervakade sina underordnades fullgörande af sina plikter. Sina jakthundar dresserade han alltid själf, och ansågos dessa därför med rätta bland fackmän såsom öfverträffliga djur. En hans älsklingshund, som hette "Don", var en mycket gammal trotjänare. Han hade följt sin herre i ur och skur allt sedan sin ungdom och otaliga voro de jakter och äfventyr, Don hade varit med om. Men så kände han också sin husbonde, som ingen annan; en blick ur hans ögon uttydde genast för Don, i hvilken sinnesstämning hans herre befann sig. Så t. ex. om han kom in i rummet och märkte, att hr öfverjägmästaren var sysselsatt med skrifning, något som denne man alltid fann ytterst besvärligt till följd af sin tunga hand, och som därför mer än vanligt pröfvade hans goda lynne och lade djupa veck i hans panna, aktade sig Don noga, ytterst noga, att ej gå mer än ett steg inom dörren, där han då tyst lade sig. Var emellertid arbetet väl undanstökadt, och syntes molnen på pannan småningom vika undan, då skyndade Don upp från sin plats för att utbedja sig några smekningar af sin herre, hvilka icke uteblefvo.

"Du och jag, Don", brukade denne då säga, "vi äro nu båda gamla och stelbenta. Vi passa icke längre till skrifkarlar, utan må bäst därute i mark och skog, där vi kunna hålla lederna mjuka."

Och därtill tycktes Don svara "ja", genom att, stel som han var af gikt, haltande linka omkring sin herre, ömsom på tre, ömsom på två och ett halft ben, medan han tillika belåtet gång på gång nös, samt viftade med svansen.

Men kom bössan på axeln, ja då var Don ung igen. Då glömde han alla krämpor, betedde sig som helt ung och syntes alldeles vild af glädje.

Gamle öfverjägmästaren var, såsom vi förut hört, en äkta naturmänniska. Pjunkig känslsamhet tillhörde ingalunda hans svagheter. Men den gången, då han hos djurläkaren, därtill tvungen af Dons ålder och plågsamma sjukdom, för sista gången blickade in i sin väns trofasta ögon — då "rann det till" i ögonvråna på den gamle herrn, och avvigsidan af den kraftiga näfven måste raskt fram för att torka bort ett par stora tårar.

* * *

Solen hade nyss börjat bebåda en ny gryende dag, och de små sångfåglarne i skogen fingo just brådtom med att vakna för att medelst sin sång och sitt kvitter hälsa morgonrodnaden, då dörren till jägmästarebostället öppnades. På trappan stannade vår gamle öfverjägmästare, spejande uppåt himlen för att genom dess ut-

seende söka för sig uttyda, huruvida den förestående dagen månne blifva vacker eller ej. Troligen gaf iakttagelsen honom ett godt resultat, ty mot sin vana gnuggade han belåtet sina händer.

En flock rådjur, som i detta ögonblick i hvinande fart på något afstånd yrde förbi, egnade vår jägare knappt en flyktig uppmärksamhet. Äfven en uggla, som af någon anledning blifvit häftigt uppskrämd, kom med ljudlös flykt rakt framför näsan på vår man och satte sig strax därpå i ett närbeläget skuggrikt träd, utan att han ens rörde på sig, mycket mindre hämtade geväret.

Skogen har sina hemligheter, så har och människohjärtat sina. Grunden till öfverjägmästarens besynnerligheter i dag var helt enkelt den, att han fram på dagen väntade långväga sommargäster, nämligen sin dotter och hennes barn, lille Gustaf och Gunlög.

Det var synnerligen barnbarnen, som uppväckte glädje i det gamla morfarshjärtat och lifligt sysselsatte hans tankar. Gustaf hade han sett förut, och den pojken tyckte han det var ruter uti; men Gunlög, den rara lilla flickan, männe hon skulle komma att tycka om morfar, den gamle tvärviggen? Åja, han hoppades det. Från staden hade han för säkerhets skull låtit taga hem åtskilliga "godter", dem han förvarade i sin stora skrifbordslåda. Dessutom ämnade han "tala om historier" för dem, och däruti, det kände morfar, låg nu en gång för alla hans styrka. Det sades tämligen allmänt, att när öfverjägmästaren någon gång var i lynne och "satte till" med berättelser från jakt och skog, då tyckte man ibland att taket ville lyfta sig upp från huset, och det var då lika omöjligt att hålla sig för skratt, om berättelsen berörde det löjliga, som det en annan gång var omöjligt att återhålla tårarna, om han åsyftade att beröra hjärtats strängar.

Ändtligen fram på förmiddagen körde en vagn upp framför ingången till jägmästarebostället. Morfar uttryckte sin stora belåtenhet med barnen, ty Gunlög visade sig strax från början glad och frimodig emot den gamle.

"Jo, jo, det är allt vår egen stamsläkts natur, som går igen i de där parflarne", uttryckte sig belåtet öfverjägmästaren till sin enda dotter, och log sitt blidaste leende.

Så gick tiden behagligt för alla. En afton kom barnjungfrun förskräckt in till sin mamor och sade: "Frun, jag kan icke finna barnen, de måtte väl icke ha gått vilse i skogen?"

"Ånej, lugna dig, du, de äro nog uppe hos morfar", svarade hon. Och så steg Gunlögs mamma sakta uppför trappan till morfars rum. Mycket riktigt, där sutto de båda barnen en på hvardera af morfars knän, med spänd uppmärksamhet lyssnande till de berättelser, som

han omtalade, och hvilka morfar själf gaf till öfverskrift: "Ur djurens lif".

"Morfar, berätta, berätta mera, berätta något om den trogne Don", utropade båda barnen på en gång.

Detta var att anslå rätta strängen hos gamle öfverjägmästaren, och han fortsatte därför på nytt sålunda:

"En dag, då jag här hemma var sysselsatt med något arbete, kommer Don inrusande, med häftiga tecken, tjut och åtbörder gifvande tillkänna, att jag skulle följa med honom. I tanke att det kunde vara något ovanligt, kostade jag hastigt bössan öfver axeln och stormade i väg med Don framför mig. Ett ögonblick därefter stodo vi båda stilla framför ett träd helt nära vårt hus, hvarest jag förut visste att ett par finkar hade sitt bo. Då jag såg upp, varseblef jag till min stora förvåning tvänne röfvere, sittande midt emot hvarandra på hvar sin gren, och emellan dem båda ett fågelnäste med sina däri liggande ägg. De båda motståndarne redde sig till allvarlig strid om det framför dem liggande bytet, medan de stackars föräldrarne, alldeles redlösa, förtviflade och skrikande, flögo omkring och liksom ropade på hjälp. Att skatan är en listig, djärf och känslolös tjuf och röfvere, det visste jag, och det veta alla, men att vår kvicke, sympatiska lille ekorre också förstod sig på rån, det hade jag aldrig förut sett. Emellertid var här ingen tid att förlora; den elaka skatan skickade sig just till att hugga sönder äggen med sin skarpa näbb, då jag hastigt lade geväret till ögat . . . pang! Och så störtade hon liflös till marken. Troligen ingaf skottet äfven ekorren för framtiden en hälsosam respekt, ty han vågade sig aldrig mera till detta fågelbo, hvarifrån en tid därefter små flygfärdiga ungar gånge sig ut i världen. Jag är alldeles säker på, att Don uppfylldes af medlidande, då han såg de små fågelföräldrarnes ångest och hörde deras skri, och att denna känsla dref honom att tillkalla sin husbonde såsom räddare."

"En annan gång, då jag var på väg genom mitt jaktområde, stötte jag plötsligt på en hel hop med fjädrar af en dödad orrhöna. De små värnlösa ungarne uppehöll sig moderlösa i närheten. "Här har nu mickel räf varit framme igen", utbrast jag, ytterst förargad, högt för mig själf. Och vändande mig till hunden, fortsatte jag pratande: "Hör du, Don, det här duger icke. Vi få lof att skamfila mickel, eljest förstör man totalt vår jaktmark". Don förstod hvart enda ord jag sade och viftande med svansen började han genast med sänkt nos vädra omkring. Straxt därpå slog han in i rikning öfver en mosse, hvarest hvarje steg kunde bringa jägaren i fara att sjunka ned. Men jag följde. Hoppande från

den ena tufvan till den andra, kom jag slutligen öfver mossen till fasta marken på andra sidan. Vi hade just hunnit fram till en väldig tall, under hvars rötter befann sig ett tomt björnide, då Don plötsligt stod stilla. Med det ena frambenet till hälften upplyftadt, och med de eldsprutande ögonen stadigt fästade på något föremål framför sig, stod han orörlig,

jag litade därför så mycket mera på hans orubbliga lydnad. Nu rörde sig mickel oroligt inne i hålan, sökande efter att komma ut. Ett ögonblick därefter lyste åter de gröna rofdjursögonen fram emot mig; jag siktade midt i glansen och i nästa sekund voro skogens värnlösa barn hämnade.“

“Nu få barnen gå till sängs“, manade mamma.

tills jag hann fram. Jag förstod genast af de glödande ögonen in ifrån hålan, att vi hade funnit mickel. Han hade tydligen tagit sig en middagslur ofvanpå den nyss förut inmundigade rikliga måltiden. I den ställning hunden stod till hålans ingång, kunde jag ej skjuta på annat sätt, än att kulan skulle snudda tätt förbi hundens hufvud, rörde han detta aldrig så litet, var han själf förlorad; Don tycktes förstå detta,

“O, mamma, låt oss få höra ännu en berättelse“, bad Gustaf, och slingrande sina armar om morfars hals, ropade han: “käre, käre morfar, berätta bara en enda historia till.“

“Nå ja, efter som mamma lämnar sitt bifall därtill, så får jag väl ge efter för denna gången“, muttrade öfverjägmästaren, “men det säger jag Eder“, tillade han, “att om I icke sedan snällt sofven, fån I inga berättelser så snart mer.“

Naturligtvis sparade hvarken Gustaf eller Gunlög på löften härutinnan.

Öfverjägmästaren fortsatte då:

“I hafven ju någon gång sett rådjuren, som hålla till här i skogen?”

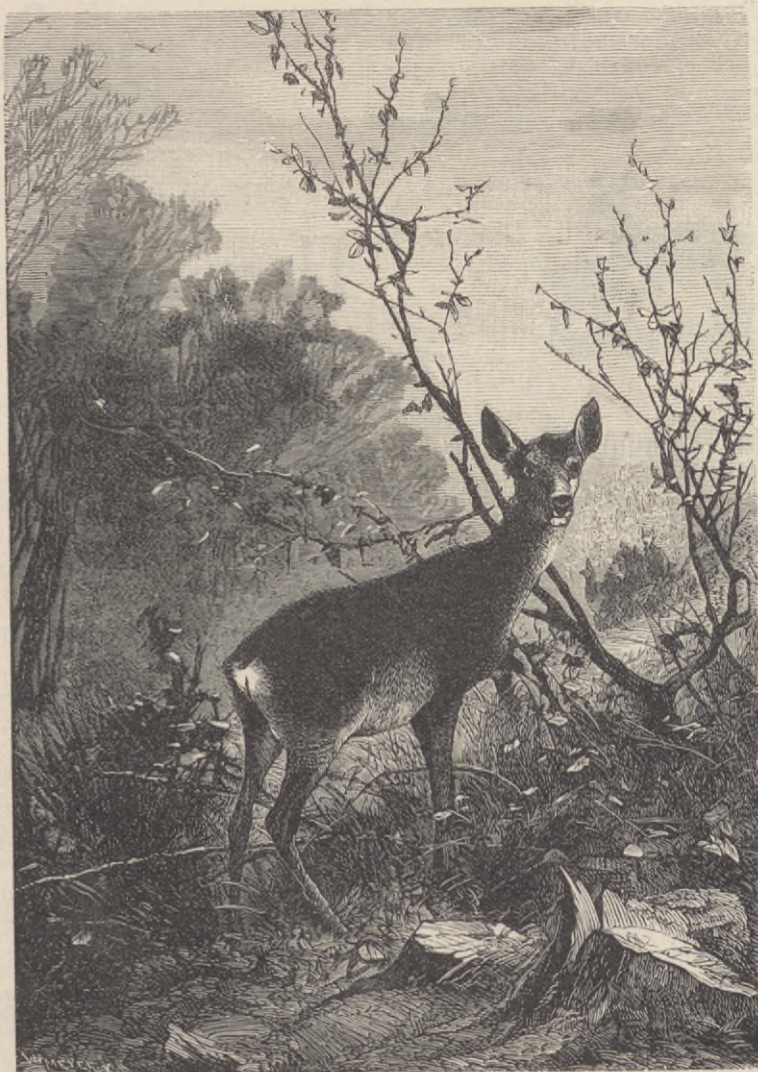
Jo, det hade de.

“Näväl, för någon tid sedan hade jag tillbringat en stund af aftonen i skogen med att från en obemärkt plats iakttaga en

hermelin-familjs rörelser. Vid roten af en trädstam sågos snart några små djur (ungar af hermelinen, *Mustela erminea*) nyfiket sticka fram sina hufvuden ur olika hål i marken. Då de icke märkte någon fara, började de muntert leka och betedde sig därvid mycket lustiga. Ett prassel . . . ett löf föll till marken, strax voro de försvunna i sina jordhål. Det dröjde dock icke länge, förrän de åter voro framme och lekte igen. Snart kom modern hem till dem, bärande i munnen en död, fet mullvad. Nu skulle det kalasas. På återvägen hem

från denna studie, helt nära sjöstranden får jag plötsligen på något afstånd se ett rådjur, som först skyggt betraktar mig och strax därpå liksom dröjande beger sig in i skogssnåret igen. Detta tillvägagående upprepades tvenne gånger. Af djurets beteende slöt jag, att något måste vara på färde. Jag begaf mig således in i snåret, följande samma riktning, hvori jag sett djuret försvinna. Det dröjde ej länge, innan jag stötte på

en helt späd rådjurs-killing, som var oförmögen att komma från stället, emedan han snärjt in sig i snåret. Det stackars djuret frigjordes af mig ej utan möda och endast med tillhjälp af min stora slidknif, hvarmed jag måste borthugga en del af det tätaste flätverket. Moderns glädje, då hon återfick sin unge, uttryckte hon medelst höga hopp.

Vi se här ett rörande exempel på moderskärlek och förstånd äfven hos djuren. Det eljest skygga rådjuret vände sig, då hennes unge var i fara, bedjande om barmhärtighet till människan.

“Af hvad jag här omtalat, kunna barnen lära, att äfven bland djuren finnas naturer af både god och ond art. Om vi nu såsom människor, hos andra beundra det goda, emedan det i sig själf är stort och älskligt, så låtom oss ock hos oss själfve grundlägga det, genom att med allvar fly allt ondt och orätt, ja, äfven allt det som orätt synes.”

* * *

Det hade nästan blifvit mörkt i rummet medan morfar talade. De båda barnen smögo sig därför tätt intill berättaren. Men i ett nu blef det ljust. Månen kastade sitt bleka skimmer från fästet in genom fönstret och upplyste taflan. Den gamle öfverjägmästarens väderbitna ansikte erhöi i denna belysning ett fridfullt utseende, då han nu slöt sina berättelser med följande ord:

“Mången tror, att skogen, där den står tyst och allvarlig, inom sig hägnar blott frid och stillhet, men detta är ett misstag. Här, liksom öfverallt på jorden, kämpar allt lif för sin tillvara. Växter trängas om jordens näring och förkväfvade icke sällan därvid hvarandra. Det ena djuret jagar efter och går ut på rof efter det andra. Människan råder öfver alla och sköflar det hela. Men äfven hon har sin fiende, från hvilken hon förgäfves söker fly, till dess han slutligen når henne med sin seniga arm; det är liemannen, döden. Det beror på hvar och en människa själf att söka möta honom med ett *godt samvete*. Göra vi detta, så förvandlas han från en naturlig fiende till vår vän.”

Den tacksamme gossen.

Af Kyrkoherde John Ternstedt.

Tillsamman med en vän gjorde jag nyligen en längre ridtur. Långt bort i en aflägsen skogsmark passerade vi förbi en ringa koja, som tydligen var fattigmans boning. Därifrån sprang ut en liten barhufvad och barfotad gosse om 6 eller 7 år, som ljudligt ropade till oss: “Ja’ ska’ springa och öppna grinn!” Vi sågo ingen “grinn”, men den fanns verkligen ett godt stycke bortom stugan och blef af gossen öppnad. Tacksamhetens känslor bevekta mig att laga i ordning en hel femöring till vedergällning — mindre mynt fanns för öfrigt ej i min penningepung —; i tysthet vidtog min kamrat samma förberedelse i samma utsträckning och kastade sin femöring först. Den lille blef synbarligen förvånad öfver att få så stor penning; såg upp, då mitt mynt föll honom rakt på näsan. Dock, det aktade han ej; tog icke ens upp min gåfva, utan började högt ropa efter oss, som redo raskt undan: “Vänta, vänta lite! Ja’ vill tacka!”

Och så gnodde han i väg efter oss, räckte först upp sin lilla hand till min kamrat, fastän hans häst började att ganska

afskräckande bråka, kom sedan till mig och gjorde sammalunda.

Jag vet mig knappt ha sett en mera älsklig och rörande bild af tacksamhetens sällsynta dygd, och sade tyst för mig själf: Den gossen kommer visst till himmelen en gång.

En rådlös sparf.

För många år sedan stod i Humlegården, som du ser aftecknad i n:r 6, en tempellik liten byggnad: en krets af pelare med ett hvälfdt tak.

En höstdag, när de första *gulnade* bladen tittade fram i trädkronorna, fick jag där syn på en liten sparf, som flög ifrån en ek rakt in i den lilla pelarbyggnaden. Där sväfvade han omkring ett par hvarf; det var ju så nöjsamt, öfverallt öppen väg, förstas, mellan pelarne.

Men så flög han upp under själfva det hvälfda taket och — där vardt han förskrämd. Ty ingenstädes fanns där en utgång.

Ännu mer förskrämd flög sparfven hvarf på hvarf rundt omkring uppe under själfva taket. Han slog sig mot takresningen, han pep och flaxade. Hade han haft förstånd att sänka sig en half aln, så hade han utan minsta svårighet kunnat flyga ut mellan pelarne.

Han flög så länge däruppe under taket, att jag icke hade tid att afvakta utgången.

Hvarför gick det nu sparfven så illa? Tänk efter! Naturligtvis var här brist på förstånd, ty djuren hafva endast drifter, icke begrepp. Men troligtvis var det ännu mer skrämnel. Öfverlemnar man sig åt räddhåga och tappar man den lugna besinningen, så blir *det* större orsak till olycka, än själfva den yttre faran.

Ibland kunde en nöd lätt afhjälpas, om man förmådde lugnt sänka sig från sin höga flygt ned till sann ödmjukhet och undergifvenhet.

E. K.

När det skymmer.

Af Pastor Arv. S.

När det skymmer och en dag har flyktat,
Och stilla natten hvila åt dig ger.

När din oro och din längtan lystnat,
Hur ljust att veta, att din Gud dig ser,
Och somna med en bön om goda änglars vakt,
Och drömma om en evig, evig himmels prakt.

När det skymmer för ditt brystna öga
Och ditt värff på jorden slutadt är,
Då din själ sig svingar mot det höga
Och Guds ängel dig till hemmet bär,
Då skall du åter vakna, men i evigt ljus,
Där skymmer aldrig, aldrig i din Faders hus.

Frågvis.

Af Pekka.

Vi hade fått en liten nyfiken tomtegubbe i huset. Han hette Frågvis, och för honom fingo vi aldrig hafva minsta sak i fred. Han fingrade, synade, lyssnade, luktade och smakade. "Hvad är det?" var hans ständiga fråga. Det var den lustigaste tomtegubbe, man kan tänka sig. Han frågade aldrig efter skvaler: "Hvem är det där?" "Hvad säger han?" o. s. v. Men föremål af någon slags betydelse för känsla och hjärta voro alltid mycket tilldragande för honom; och det huru obetydliga de än voro.

Så till dömes fick han en gång syn på mina glasögon, som voro *immiga*. "Hvad är det där?" frågade han och strök af imman med pekfingeret. En annan gång såg han droppar af fuktig beläggning sakta glida nedför de på insidan våta fönsterrutorna. Genast fingret fram och "hvad är det där?" — En gång inbars en flaska iskallt källvatten. Ack, så friskt det var! Men flaskan blef våt utanpå. Då tryckte tomtegubben näsan mot flaskan, sedan slickade han på den och sist tog han på det våta. Denna omständliga undersökning gaf mig anledning att jaga bort tomtegubben med de orden: "bort med dig, nisse! Det är vattengas, luftig ånga, som förkylt sig och fått snufva. Därför sitter den så våt på glasögon, fönsterrutor och kalla vattenkrus! Blir kylan riktigt svår, så fryser fuktigheten till isiga kristaller.

Nu vet du det, och så bort med dig till ditt gömsle på vinden!"

Men tomtegubben kom snart tillbaka. Jag hade försigtigt flyttat en nyss utsprucken ros, på hvilken ett par daggdroppar lågo darrande, in i mitt blomsterglas. Vips var Frågvis framme: "Hvad är det där?"

"Det är *dagg*", sade jag, "droppar, som uppkomma, då luften afkyles och faller sin fuktighet. Växterna må så godt af de klara vattenpärlorna. Blir det duktigt kallt, förvandlas daggen till frost."

"Så märkvärdigt! Så märkvärdigt!" sade tomtegubben tankfull, "*hvem* har inrättat alla dessa naturens under?"

Ja, *hvem* har gjort det? Med den frågan gick han undrande bort, ty en liten tomtegubbe får icke lära katekesen; han är såsom alla lägre naturväsen öfverlämnad åt sina egna dunkla drömmar.

* * *

Men nu får jag alla barnen omkring mig — det är värre, det. "En tomtegubbe?" ropade de, "hvad är en tomtegubbe? Hafva också vi en sådan uppe på vår vind?"

"Stilla, stilla! Icke så bullersamt! Sen I, en tomtegubbe är bara en bild, som bor i inbillningens värld — det är hela hans verklighet. Han har samma slags verklighet, som edra drömmar om nätterna. Inte kunnen I taga fast drömmar med händerna, men nog finnas de verkligen, ehuru de äro flyktiga, som imman på ett fönsterglas — detta förebud till höstens ankomst.

Tänkvärda ord.

Det goda, som inplantats väl, uppryckes ej af lidelserna. Så splittrar blixten trädet, men dess rötter fortjara att likväl suga den lifgivande saften och nere vid foten af den stam, man trodde vara förtorkad, ser man, efter någon väntan, på alla sidor böja sig nya skott.

En förf. på 1840-talet.

Lösning af delningsuppgiften

7	3	7
3		3
7	3	7

i föregående nummer:

Svar på frågan i föreg. n:r:

Orden betyda: Han gaf sitt lif för att världen skulle lefva, och åsyfta således det offrade Guds Lam, som är närvarande på altaret.

Minnen af svenska män och kvinnor, som gagnat fosterlandets odling.

Åi den förevigades minne ägnas denna
gård af vördnad och sonlig kärlek.

Utgifvaren.

Carl Gustaf Strandberg,

† 8 Februari 1874,

äldst bland fjorton syskon, var son af öfverjägmästaren C. G. Strandberg och kusin till skalden C. W. A. Strandberg (Talis Qvalis). Han föddes den 5 Maj 1825 och insattes vid 8 års ålder i Nyköpings lägre elementarskola, hvarifrån han senare öfvergick till Stockholms gymnasium. 1842 aflade han i Upsala studentexamen. 1846 blef han auskultant i Svea hofrätt. 1855 assessor; 1860 revisionssekreterare; 1867 expeditjonschef och slutligen 1868 utnämndes Strandberg till justitieråd. Bland de utmärkelser, som föllo på Strandbergs lott, var det *en*, som han räknade för den största: det var då han 1863 invaldes till ledamot af Svenska Akademien.

År 1849 täflade han första gången i Svenska Akademien med *Efterbildningar från Horatius* och belönades med andra priset. Förnyade pris, guldmedalj, vann han senare för sina minnesrunor öfver *Esaias Tegnér* (1853), *Birger Jarl* (1854) och *Jacob Berzelius* (1855). Af ett likartadt skaplyne äro de mindre runorna öfver *Byström*, *Valerius*, *Günther*, *Agardh* och *Enberg*. Men främst och skönast bland alla dessa diktalster är onekligen sången öfver Tegnér. Utrymmet tillåter oss endast anföra en vers ur denna dikt, däri han om Tegnér säger:

Hvad stort, han tänkt, allt ädelt, som han ville,
Han gaf dig, nord, för alla tidevarf:
De rika skatterna utaf sitt snille,
En kunglig skänk, ett evigt dana-arf.
Igenom millioners hjärtan klingar
Hans underbara, fosterländska sång,
Än stark, lik stormen, som kring fjällen svingar
Med åskans tordön sina breda vingar,
Än ljuf, som bäckens fall, som vestanvindens gång.

Carl Gustaf Strandberg var en varm fosterlandsvän och besjög gärna fäderneslandets store konungar och historiska stormän på alla områden. Sina minnesrunor öfver Tegnér, Birger Jarl och Berzelius diktade han samtidigt med desse mäns förhållande genom bronsen.

Innehåll: Rese-intryck för "Daggdroppar". — Skogens hemligheter (med original-teckningar). — Den tacksamme gossen. — En rädlös spart. — När det skymmer (poem). — Frågvis. — Tänkvärda ord. — Lösning af delningsuppgiften och svar på frågan i föreg. n.r. — Minnen af svenska män och kvinnor, som gagnat fosterlandets odling: Carl Gust. Strandberg.

Ansvarig utgifvare: H. L. Bolinder.

Göteborg, H. L. Bolinders boktryckeri. 1890.

I sin af Svenska Akademien prisbelönta dikt öfver Jacob Berzelius sjunger han:

Ack! all vår rikdom tyder dock förluster,
Som en gång drabbat tungt vårt fosterland,
Och konsten irrar jämt på dödens kuster
Med minnets bleka fackla i sin hand.
Hvad ädlast konsten har, hvad skönast sången,
Det är en bild, utur ett grafkor gången.

Och sång och vishet räkna samma anor:
De lekte hop i världens barndomsdar.
Om nu ock irrande på skilda banor,
Ett himmelskt syskondrag de dock ha kvar.
Vid grafvarne de träffa samman åter,
Och därför sången nu den vise gråter.

De glesnat, kämparne i tankens leder,
Heroerna i vetande och dikt.
I riddargrafvarna vi blicka neder
Och våga sorg och ära på *en* vikt.
På urnorna de stumma stjärnor skina,
Som på ett stort, men grusadt Palestina.

Vid grundlagsfesten den 6 Juni 1859 sjöng samme diktare, ett kväde, hvarur vi återgifva slutversen; vi önska särskildt, att våra unga läsare måtte taga intryck af dess innehåll och fosterländska anda. Det lyder:

Fria ord! Flyg gladt kring berg och dalar
Med vårt manligt sköna modersmål!
När du sjunger eller när du talar,
Man förnimme då dess klang af stål!
Än en Thor med åskor bland oss stanna,
Än en Frej med skördar i sitt spår!
Och med öppen blick, med lyftad panna
Nordens son med dig kring världen går.

(Ur *Fitterhets-Årbeten* 1874.)

Hvad den ädle, mänskligt att se, alltför tidigt bortgångne diktaren tänkte om ett lif efter detta, finna vi uttryckt i ett bref, som ligger framför oss, skrifvet kort före hans död till en systerlig väninna. Slutet däraf lyder så:

"— Jag tror så fast som någon på en odödlighet, på ett lif efter detta. Den har icke sundt förnuft, som tror att anden kan förintas. Bön och arbete äro för mig summan af lifvets vishet.

Din alltid tillgifne

C. G. Strandberg